

Ronald Jan Heijn, student aan de VU

“Op mijn 26ste volgde ik mijn gevoel”

door Marianne Hoek van Dijke

Hij heeft inmiddels alle tentamens gehaald, maar moet nog afstuderen als cultureel antropoloog aan de VU. Ronald Jan Heijn (37) deed deze avondstudie niet vanwege de verre volken, al vond hij de verhalen daarover wel heel boeiend. “Het is leuk om te beseffen dat de westerse manier van kijken maar een van de brillen is die er bestaan. Maar ik zou niet weten wat ik voor veldonderzoek had moeten doen. Het heeft geen nut voor mijn pad”, aldus de directeur van New-Age-centrum Oibibio in Amsterdam.

Heijn had al een doctoraal bedrijfskunde op Nijenrode gehaald en een aantal jaren als managementtrainee bij Ikea gewerkt, toen hij in 1986 ruimte wilde maken voor een nieuwe periode in z'n leven. Hij stopte een half jaar met werken en beëindigde ook z'n carrière als hockey-international. “Ik zie alles in het verlengde van m'n eigen persoonlijke ontwikkeling, dat is de rode draad in m'n leven”, legt hij uit. “Als iets geen meerwaarde meer heeft, kan ik er net zo goed mee stoppen. Voor m'n gevoel had ik alles uit hockey gehaald wat er in zat. Ik zeg trouwens niet dat mensen die lang met iets doorgaan verkeerd bezig zijn. Iedereen heeft een eigen pad en dit is het mijne.”

In 1991 stopte hij, na vijf jaar avondstudie en een baan bij een organisatieadviesbureau, weer met werken om z'n scriptie te schrijven en om Oibibio op te richten. “Ik wilde het eigenlijk *fiftyfifty* gaan doen, maar Oibibio kwam al snel in zo'n stroomversnelling dat het niet te combineren was. Ik heb m'n onderwerp bepaald en er verder niets meer

aan kunnen doen. Ik wilde onderzoeken hoe de denkmodellen van de parapsychologie de culturele antropologie kunnen ondersteunen. Ik ga de studie nog wel een keer afmaken, maar dan met een scriptie die meer in het verlengde van m'n werk ligt, want m'n tijd is veel te kostbaar geworden.”

Hij besloot aan de VU te gaan studeren, omdat het studietoelating hem hier het meest aansprak. Een opvallende keus voor iemand met interesse in het esoterische. “Ik ben niet religieus opgevoed en heb er dus geen trauma's aan overgehouden. Ik heb weinig van een gereformeerde cultuur gemerkt aan de VU. Sfeer wordt door veel dingen bepaald, onder meer door mensen. Ik had heel leuke medestudenten en docenten. Ook was deze studie helemaal een keuze van mezelf. Ik heb geen spijt van bedrijfskunde, maar op je achttiende maak je toch meer de keuze van de maatschappij: wat is een handige studie. Op mijn 26ste volgde ik mijn gevoel.”

Heijn koos culturele antropologie om met zijn ideeën op het gebied van spiritualiteit op een “fundamentele, officiële manier bezig te zijn”. “Ik wist van tevoren al dat ik het met veel wetenschappelijke ideeën niet eens zou zijn. Culturele antropologie daagde me uit om stelling te nemen en maakte me nog bewuster van wat ik zelf van dingen vind. Idealen betekenen niets. Als ze geen voeten hebben, niet realistisch zijn, waar ben je dan mee bezig? De wetenschap gaat uit van de ratio. Het was goed om het proces van kritisch, helder vragen stellen weer mee te maken. Maar het vormt tegelijkertijd het probleem van de wetenschap. Ze gaat uit van de ratio en met ratio bewijs je uiteindelijk altijd je eigen gelijk, altijd. Vraag me om iets te bewijzen en ik hou een sluitend betoog”, zegt hij stellig. “Vraag me om iets af te kraken, Oibibio bijvoorbeeld... Dat is trouwens niet zo moeilijk, die argumenten ken ik wel.” Volgens Heijn ligt ‘waarheid’ op een ander niveau. “De werkelijkheid bestaat uit drie